

Dar dvi ešerių žūklės paros. Antra dalis.

Parašė Vidas Vilčinskas

Sekmadienis, 06 Spalis 2013 20:27

Sukau galvą kaip čia Jums reiks įrodyti, kad pagavau iš tiesų tiek, kiek rašau. Lyg ir įrodymas būtų foto. Bet išsikrovė fotoaparato akumuliatorius. Be to paskui tos foto keliauja per tinklalapius su ne pačiais gražiausiais priedais. Antra problema – reikėjo sugriauti mitą, kad ešeriai ant Marių kimba tik rugsėjį.

Abi problemos dabar išspręstos. Per dvi paras negrįžtant į krantą ištraukiau apie 100kg ešerių. Iš jų taip vadinami dugniniai ešeriai(tokie, kurių neina su 0,23 valu atplėšti nuo dugno ir papraso apie 5-7 metrus valo) mano sąskaitoje sudarė 22kg. Būtent su tokiu laimikiu grįžtančius į krantą mus sutiko Šilutės gamtosauga. Dabar viskas užfiksuota oficialiai. Nepykstu ant

Dar dvi ešerių žūklės paros. Antra dalis.

Parašė Vidas Vilčinskas
Sekmadienis, 06 Spalis 2013 20:27

pareigūnų ir gerbiu jų darbą. Tik manau, kad normos nustatymas vienai žūklei o ne žūklės parai yra neteisingas. Mat kartais iš Jūros negrįžtu po 3 paras. O vėgėlės išvis gaudau po 5-6 paras. Pagaunamo kiekio pririšimas ne prie paros, bet prie vienos žūklės man neleidžia paimti net tų žūvų, kurios įryja kabliukus. Ir verčia jas išmesti nugaišimui. Ir riboja mano teisę žvejoti tiek laiko, kiek aš noriu. Tiek menkės, tiek vėgėlės, tiek didieji ešeriai kabliukus dažniausiai įryja.

Mano bičiuliui sekėsi gerokai prasčiau. Tačiau jis ėmė visus bent kiek stambesnius ešeriokus. Todėl gamtosaugos buvo sutiktas su ypatingu džiaugsmu.

Beje, ešerių pakirtimas – atskiras klausimas. Manau, kad didžiąją laiko dalį prarasdavome visus didžiausius ešerius. Atsikabina. Kerti kai pradeda vilkti. Tik pajunti didžiulį pasipriešinimą ir beveik gali garantuoti, kad pavilkus porą metrų atsikabins. Tokia šūdina situacija tęsėsi, kol pabaigoje pradėjome kirsti ne iškart pradėjus tempti, o leidome ešeriui pavilkti, paskui mesti masalą ir paskui griebti dar kartą. Didžiojo ešerio kibimas matosi iškart. Tai lėtas, masyvus ir atsargus tempimas beveik nepurtant. Ir tik pradėjus tempti antrą kartą ir luktelėjus dar keletą sekundžių, ešeris įryja. Tuomet ištraukimas garantuotas. Kad tik nenuplėštų 0,23 valo. Per dvi žūklės dienas ir tokių ešerių pasitaikė.

Sistemėlė: valas pintas. Ant dugno apie 0,5 uncijos švinas. Virš jo aukščiau apie 10-15cm (beje, kuo arčiau dugno tuo geriau ima stambieji, bet sunkiau pastebėti kibimo niuansus) apie 5 cm pavadėlis su apie antro numerio ilgakočiu kabliuku. Kabliuko pavadėlis rišamas į suktuko viršutinę kilputę taip, kad žiūrėtų aukštyn. Aukščiau – apie pusmetris to paties 0,23mm monofilamento, per suktuką pereinančio į 0,12 pintuką. Būtent pintukas per 5m gylį geriausiai parodo atsargų stambaus ešerio kibimą.

Kadangi pirmąją žūklę mums visai neblogai kibo ant akmenų prie Nidos – nuo čia ir pradėjome. Deja, nei per 5 nei per 10 minučių čia kibimo nepamatėme. Patraukėme link artimųjų akmenų. Nei vienos valtės. Visai vieni. Puikus saulėtas ir vėsus oras. Vanduo apie +10C (taigi, sugriautas dar vienas mitas, kad ešeriai nuo +12C nebekimba). Prasidėjo visai padorus smulkmės kibimas, kartas nuo karto pereinantis prie stambesnių ešerių bangų. Kaip jau rašiau – man kibo gerokai padoriau, nei bičiuliui. Manau to priežastis – per minkšta jo spiningo viršūnėlė, neleidžianti taip gerai masalo išvirpinti. Be to, jis gan neprofesionaliai uždeda slieką taip, kad matosi kabliuko kotas. Virpinu maždaug 3-5cm amplitudę, švinu intensyviai bilsnojančią į dugną. Nustojus virpinti kibimai retėja keliskart.

Problema buvo gauti naktinių. Teko sumokėti keliskart brangiau, nei įprasta. Bandėme ir

sukriukes, ir guminukus ir velniukus. Įmanoma žvejoti ir ant jų. Tačiau kibimo su naktiniu nėra ką net lyginti.

Visą dieną ant artimųjų akmenų ir praleidome. Buvo puikus vakarinis kibimas, kas Mariose gan reta. Vakare griebė nemažai tikrai stambių ešerių. Didžiam mano bičiulio nusivylimui jis beveik visų neištraukė. Man sekėsi kiek geriau, tačiau stambiųjų per vakarą vis vien teištraukiau gal 5 ar 6 vienetus.

Labai mėgstu ekstremalumą. Nusprendėme naktį praleisti laivelyje ant Marių. Esu įsirengęs visas tam reikalingas šviesas. Apie devintą sutemsta. Pradedą vėsti. Mano bičiulis turi pasiėmęs žieminį kombinezoną. Aš gi – nors apsirengęs ir neblogai, bet ne žiemiškai. Po poros valandų suprantame, kad sušalome kaip šunys ir nusprendžiame patraukti į krantą. Nakvosime automobilyje. Panaršęs po savo GPS randu, kad neturiu užžymėjęs kranto taško. Eidamas akiai gali užšokti sekllumon, sugadinti sraigta ir praplėšti laivą. Galimymė pataikyti marių platybėse į kranto taškelį beveik lygi nuliui. Matome, kad teks nakvoti laive. Šalta šuniškai. Kolega susiraito laivo priekyje ant dugno ir iškart užtraukia knarkimo serenadą. Aš gerai pavalgau. Taip šilčiau. Kenčiu dar valandą. Bandau nusenūsti. Užmiegu. Tačiau iškart pabundu nuo tokio šalčio, kad, rodos, net širdis gali sustoti. Darau šimtą pritūpimų, atsispaudimų ir dar velniai žino ko ir griūvu vėl miegoti. Kūno temperatūra kiek pakilusi, naktis prieš tai nemiegota, tad nulūžtu be problemų. Į lengvą šalčio drebulį net nekreipiu dėmesio. Po valandos vėl pabundu nuo persmelkusio visus kaulus vos ne mirtino šalčio ir vėl sportuoju iš naujo. Vėl krentu miegoti ir vėl valanda snaudulio. Taip per visą naktį.

Grįžau namo. Sušilau. Išsimiegojau. Tačiau tas mirtino šalčio jausmas purto dar ir dabar.

Antros dienos rytas. Ešeriai pradeda kibti vos prašvitus. Nemažai stambių. Labai maloni žūklė. Varome išsijuosę.

Apie devintą valandą apie mus pradeda rinktis laiveliai. Pirmieji kiek mažesni su tvarkingais keturtaktukais. Vėliau vos ne skersai inkarų atvaro stambus pramoginis su Belarus firmos varikliu. Paskui dar vienas su daugiau nei 100HP. Kibimas liovėsi. Liko tik smulkmė. Nusiplėšiame nuo inkarų ir čiuožiame lin Nidos akmenų. Stojame. Kibimas nekoks. Paskui mus atvaro tas pats su 100HP ir pravaro mums skersai meškerių, aiškindamas, kad norėjo tinklą apiplaukti. Kibimas visai liovėsi.

Dar dvi ešerių žūklės paros. Antra dalis.

Parašė Vidas Vilčinskas

Sekmadienis, 06 Spalis 2013 20:27

Turiu nusižiūrėjęs vietą su 5,1m gyliu ir akmenuotu dugnu. Patraukiame į ten. Kiek laiko tyla, bet paskui keletas visai gražių ešerių kibimų. Tačiau jie tampa vis retesni. Bandome dreifuoti. Nieko gero. Pakeičiame dar keletą taškų. Vėl ne stebuklai. Nesulaukė bent 15min geresnio kibimo jau žinome, kad toliau sėdėti čia prasmės nėra.

Matome, kad nuo pirmųjų akmenų išsisklaido po visas Marias ir kiti laiveliai. Kiek matome – nekimba niekam. Jau pietūs. Beveik visi patraukė krantan. Marios tuščios. Sugalvojame grįžti ant pirmųjų akmenų. Iškart kibimai. Labai intensyvūs ir dažni. Pradžioje smulkmė, bet netrukus pasirodo ir stambieji. Smulkmė visai dingsta. Vien stambūs ešeriai. Vienas už kitą masyvesni. Kibimai gal retoki, bet jei ima – beveik garantuotai žinai, kad monstras. Labai malonu. Vieną pakabinu, kad paprašo gal 10 metrų valo. Paskui dar ir dar. Ištraukiu. Arti kilogramo. Visa eilė kiek mažesnių, bet puskilį viršijančių. Oficialias foto turi Šilutės gamtosauga. Kažkur turėtų būti įdėtos, akutes pridangsčius.

Kibimas iki pat vakaro, kol sliekai baigiasi. Pabaigoje jis kiek apimsta, tad toliau sėdėti nebėra prasmės. Laukia mamos užkurta rūkykla ir rūkyto ešerio pageidaujantys bičiuliai.

Mariose ešeriai tikrai kimba.